

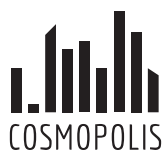
AŽ NA KREV

The background is a solid red color. A large, black, stylized tree trunk and its branches dominate the left and center. Several black silhouettes of people are shown in various states of distress and struggle. Some are hanging from the branches, while others are on the ground. At the bottom left, a group of silhouettes appears to be running or crawling. The overall theme is one of survival and conflict.

Přežití
je víc
než jen hra...

přeložil Tomáš Slavík

Melissa
Welliver

AŽ NA KREV

Melissa
Welliver

Přeložil Tomáš Slavík

Text © Melissa Welliver, 2026

Cover illustrations © Paul Blow, 2026

First published in Great Britain in 2026 by Hodder & Stoughton Limited

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Tomáš Slavík

ISBN 978-80-247-5720-9

VŠEM NAŠIM VNITŘNÍM MONSTRŮM –
NĚKDY TOTIŽ POTŘEBUJÍ
PROBODNOUT SRDCE KŮLEM...
A NĚKDY POTŘEBUJÍ OBEJMOUT.

PROLOG

Reflektory se rozzářily a začaly mě pálit na kůži, jako bych já byla *vatra* a světla byla sluncem.

„Dobře, šedesát sekund do začátku,“ pronesla Cresta a přitiskla si prst s pěstěným nehtem ke sluchátku.

Rozhlédla jsem se po světlem zalitém nádvoří rozbořeného hradu. Byla to stará turistická past z doby před Pádem, zanedbaná a rozpadající se.

To se mělo změnit.

„Čtyřicet pět sekund,“ vykřikla Cresta.

Maskérky kolem nás létaly jako mouchy kolem mrtvoly. Ta, která se měla starat o mě, se mi pokusila napudrovat tvář sladce vonícím štětcem, ale já ji odstrčila.

V půlkruhu ze židlí, které na nádvoří rozestavěl produkční tým, sedělo devět dalších soutěžících. Cinta si v zrcátku kontrolovala dílo své maskérky. Když uviděla výsledek její práce, hodila po dívce pudřenku a přikázala jí, ať začne znovu. Mills a Decke si spolu šeptali a něco zaujatě řešili. Mills si přešel prstem přes hrdlo, ukázal na mě a zasmál se. Střetla jsem se pohledem s Cass a ona mým směrem poslala pokus o uklidňující úsměv.

Třpyt zlatem zdobených židlí působil mezi matnými kameny pobořeného hradu zbytečně okázale. Možná to tu kdysi takhle

vypadalo, když tu žil král nebo královna. To by tu ale byly i davy lidí. Neschovávaly by se na opačné straně objektivu někde za mořem. Daleko. V bezpečí.

To nás ještě pevnina neopustila a Krvestráž nás nechovala pro zábavu.

„Premiéru prý bude sledovat pět milionů diváků.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se moje maskérka baví se mnou, nebo sama se sebou. „Pět milionů. Věřila bys tomu?“ Zaczvakla kufřík s líčidly a odešla.

Pět milionů lidí. Krvestráž by bez nich neexistovala.

„Třicet sekund,“ vykřikla Cresta zpoza scénáře, oči sklopené a upřené k poznámkám. „Vezmeme si asi minutu na představení pořadu a pak to necháme na vás.“

Crestino „to“ bylo zajímavým eufemismem pro „necháme vás bojovat o holý život“. Měla jsem pocit, že z dálky slyším zavřeštění vatry, probouzející se k večernímu lovu.

Zadívala jsem se na dlouhý stín vrhaný světlometry. Slunce zapadalo a malovalo nebe do růžova a oranžova. Být venku po setmění beze zbraně bylo jako z noční můry. Je to tady. Krvestráž to opravdu udělá.

Zadívala jsem se na skupinu, která tu seděla se mnou. Devět dalších ostrovanů bylo možná posledními lidmi, které kdy uvidím. Maskérky ani ozbrojené stráže za kamerami jsem zahrnout nemohla. Ani řidiče, kteří byli připraveni odvézt produkční tým, sotva slunce zmizí za horizontem. Ti z pevniny se zkrátka nepočítali.

„Deset sekund.“ Cresta odložila poznámky a usmála se na nás. „Víte, nemůžu se dočkat, až uvidím, kdo přežije. Rozhovor s vítězem bude televizní pecka.“

Glaed se zavrtěl na židli, ale nic neřekl. Zíral do prázdna, bylo jasné, že je posraný strachy. Chytré. Nechápala jsem, jak se někteří dokážou tvářit docela normálně. Ale jasně, všichni jsme se přece přihlásili „dobrovolně“.

Byla sice to chabá útěcha, ale všimla jsem si, že má Cresta na zubech šmouhu od rtěnky, která bude na záběrech jasně vidět. Kamery byly ovládané na dálku, aby byl štáb v bezpečí – to muselo být fajn. Po západu slunce by tady nepřežili ani dvě minuty.

Já ano.

Výhra byla mou jedinou šancí, jak se dostat pryč. Musela jsem se soustředit, jinak by mě to všechno semlelo. Jak mě vždycky učil táta: panikařící lovec vater je mrtvý lovec vater.

„Takže za pět... čtyři...“ Cresta posledních pár slov odpočtu jen naznačila a pod všemi kamerami se rozzářila malá červená světýlka. „Jedeme živě.“

Než se Cresta obrátila k moři červených světél, mrkla na mě.

„Ahoj, lidi! Jsem Cresta Goldingová a vítám vás u vůbec prvního dílu *Útěku z Krvavého ostrova*.“

V dálce se do noci ozvěnou nesl vrískot vater.

KAPITOLA PRVNÍ

O tři dny dříve

„Přemýšlela jsi někdy, jaký je rozdíl mezi námi a vatrami?“ zeptala jsem se.

S Hild jsme seděly ve zbrojnici a kontrolovaly kuše. Označení „zbrojnice“ bylo možná trochu přehnané. Šlo o dřevěnou boudu jen o maličko větší než zahradní domek.

„Mně se to zdá jasný. My žijeme, vatry ne,“ řekla Hild, aniž vzhledla od vtírání vosku do drážky kuše. „Měly smůlu, že se nechaly kousnout, my ne.“

„Jo, ale kdysi byly jako my, ne? Jak říkáš, ony se nechaly kousnout, onemocněly, proměnily se. Víme, jak to chodí. Ale v podstatě to jsou nakažení lidi. Nemocní. Přemýšlíš nad tím někdy, než nějakou zabiješ?“ ptala jsem se dál.

Předchozí noc byla drsná, na hradby zaútočil minimálně tucet vater. Šilhala jsem únavou z nedostatku spánku i z té hromady práce ve zbrojnici.

„Jak tě to tak napadlo, Astrid?“ zeptala se Hild.

Pokrčila jsem rameny. Kdykoli jsem pomyslela na minulou noc, rozbušilo se mi srdce.

Hild se na mě zadívala s přimhouřenýma očima. Znaly jsme se tak dlouho, až jsem někdy měla pocit, že mi dokáže číst

myšlenky. Věděla, že když nebude tlačit, nakonec začnu mluvit sama.

„Víš, minulý měsíc mi z jedné vatry skoro začalo hrabat,“ pronesla. „Pořád se vracela, každou noc. Jedna z těch chytrých, víš? Přísahám, že to ta mrcha měla promyšlený. Sledovala blbý vatry, jak na nás nabíhají, zachytávají se o plot a my je střílíme do srdce, ale sama nic nedělala. Jen tam seděla a koukala.“

„Jedna z těch chytrých? Prosím tě. Jasně, některé se vyhnou pastem... Ale čekat a dívat se? Asi jsi viděla nějakou influencerku.“ Zatáhla jsem za tětivu opravené kuše. Stará tkanička napínání vydržela, takže jsem kuši odložila stranou k ostatním.

Hild rozpráhla ruce. „Myslím to vážně. Ta mrcha byla vatra. Hele, taky jsem si myslela, že se mi to zdá, že to je nějaká vychrtlá holka, co nás sleduje z okraje lesa. Ale po týdnu vyšla ze stromů a já ji viděla puškohledem. Byla bledá, s černýma očima a ostrými zuby. Celá od krve. Byla to vatra, Astrid. Přísahám na svůj život.“

„Dobře, fajn. Zas tak chytrá ale nebyla. Ty vatru trefíš na sto kroků. Nevěřím, žes to do ní nenašila,“ odpověděla jsem.

Hild si poklepala ze strany na hlavu. Obrátila jsem oči v sloup. V jiném životě, na jiném místě by z ní byla skvělá vypravěčka.

„Ne, má drahá. Viděla jsem totiž něco, z čeho mi ztuhla krev v žilách. Tahle vatra se nerozběhla s vrískotem ke zdi, jako to dělají ostatní. Vyšla na pláň, kde ležela těla, a jedno si vybrala. Nadřela se, ale nakonec ho zvedla a táhla zpátky ke stromům.“

„Jednoho z našich? Nemyslela, že je v něm ještě trocha krve?“ zajímalo mě.

„Ne. Útoky probíhaly nonstop. Neměli jsme možnost vyjít ven a vatry odklidit. Tahle šílená kráva táhla pryč *jednoho ze svých*. Jako by byla nějaká válečná hrdinka nebo co. Viděla jsi někdy něco takovýho?“

Překvapeně jsem zamrkala. „Neviděla. Víš to jistě? Zní to trochu přitažené za vlasy, Hild. Možná tě dohnala spánková deprivace.“

„No, to se asi nikdy nedozvíme. Ve staré Hild sice na chvíli probudila zvědavost, ale nehodlala jsem nějaké vatře dovolit, aby si vzala, co chce. Když se otočila zády, našila jsem to do ní. Dostala to do srdce. Kontrolovala jsem ji další den při úklidu. Byla to moje vůbec nejlepší rána,“ pokrčila rameny Hild.

„Jasně, jasně,“ uchechtla jsem se napůl.

„Přísahám. A vím, že budu za pitomce, ale trvalo mi osm let, než jsem si uvědomila, že vatry jim říkáme proto, že na slunci shoří.“

Odfrkla jsem si. „Jako fakt? A proč sis myslela, že jim tak říkáme?“

„Nevím. Došlo mi to, když jsem viděla svůj úlovek, jak leží v ranním slunci a peče se. Říkala jsem si: ty bláho, ona je jako svoje vlastní pohřební vatra.“ Hild se zasmála. „Myslela jsem, že VATRA je nějaká vědecká zkratka nebo něco takovýho.“

„Co by asi tak znamenala?“ zasmála jsem se nahlas.

„Třeba... Vztekla, Agresivní, Trochu Rozložená... Antibytost?“ navrhla Hild a obě jsme se rozesmály.

„Jo, to zní fakt vědecky, Hild,“ pronesla jsem. „Nestačilo by pak označení zombie?“

Hild si odfrkla. „To je vidět, jak se vyznáš. Vždyť nejsou *úplně* mrtvé jako zombie. Vzpomínáš na tu, co uvízla na plotě

ten týden, kdy jsme nesměli ven? Přežila by, kdyby nevyschla a neumřela žízní po krvi, chuděra.“

„Nevím, jestli k potvrzení tvé teorie stačí jeden pokusný subjekt. Tedy k potvrzení toho, že se musejí krmit, aby přežily.“

„A to je ta druhá věc,“ navázala Hild. „Kdyby to byly zombie, tak slovo *zombie* vůbec neznáme. To je základní pravidlo ve všech mých zombie komiksech. Každý ví, že pořádným zombiím se tam ‚zombie‘ neříká. Takže je jasný, že se i tady muselo vymyslet něco jinýho. No a jen se nad tím zamysli: pijou krev, někdy žerou lidský maso, hoří na slunci a vůbec jsou to vlastně takoví vampýři. A když si vezmeš slovo vampýr, jedno písmeno ubereš a dvě změníš, vyjde ti vatra.“

Pozvedla jsem ruce. „Musím se sklonit před královnou hororu. Ale stejně, jediné kousnutí je dost rychlý způsob šíření nákazy, nebo co to vlastně je. Pokud měli vědci na pevnině dost času vatra pojmenovat, mohli mít dost času na zjištění, jak se tady vzaly a... Promiň, jsem dneska morbidní. Třeba se slovo vatra ujalo, protože přeživší nic lepšího nevymysleli. Třeba pro ně na pevnině mají nějaké peckovní jméno, o které se s námi nepodělili. Stejně jako o možné informace o tom, odkud se tohle tady vzalo, nebo o cokoli, co se mohli dozvědět díky tomu, že nás čtyřiaadvacet hodin denně sledují.“

Obě jsme ztichly a Hild se začala ošívát.

„Pojďme se projít. Děláme už celý den a já z toho mám třísky na místech, na kterých je fakt nechceš,“ pronesla.

Odložily jsme poslední kuše a každá jsme si nechala jednu. Judith, vůdkyně Tvrze, trvala na tom, aby u sebe každý neustále nosil střelnou zbraň. Ozbrojení jsme museli být nejen

kvůli vatrám. Dřív se tu objevovali nájezdníci – zoufalci, kteří přicházeli i přes noční nebezpečí, aby si vzali, co nám patřilo, a nakrmili sebe a své rodiny. Pobrali i zbytky léků, které se jim podařilo najít. Život na ostrově byl drsný i s bednami od Krvestráže. Spousta lidí si z nich směla brát jídlo jako odměnu za výměnu baterií nebo objektivů kamer umístěných v jeskyni vater. Často se ale v jídlo proměnili oni sami. Vykrváceli kvůli čokoládové tyčince. Skupinové nájezdy byly ve většině případů jednoduše bezpečnější a snazší.

Zamířily jsme na malé nádvoří. Pravidla v Tvrzi byla přísná, ale spravedlivá. V porovnání s městy, která na ostrově existovala před Pádem, šlo o malou komunitu, ale celkem nás tu přežívalo kolem dvou set. Nesměl tu bydlet nikdo mladší šestnácti let. Takže jsme v jejích prostorách všichni nosili kuše. K útokům vater docházelo stále častěji, takže zbraň po ruce byla praktická věc. Vatry dřív útočily tak jednou týdně, ale jen za poslední týden nás napadly pět nocí v řadě.

Hild razila teorii, že se vatry naučily naše způsoby a jsou koordinované, ale spíš na to měl vliv prostý fakt, že přišlo léto. Když jsem v těch měsících, kdy byla voda na příděl, cítila pach některých obyvatel Tvrze já, vatry ho musely cítit taky. Nejspíš jich to prostě jen přitahovalo víc.

Tvrz byla před Pádem střední škola. Někdy v době, než jsem sem dorazila, zpevnil kdosi drátěný plot dřevěnou stěnou. Přímo před boudou se zbraněmi se nacházelo staré školní hřiště. Hlavní budovu jsme využívali ke spaní, ale komunita postavila přímo proti bráně dřevěné stavení střední velikosti. Scházela se tam rada a přijímali se v ní potenciální noví rekruti. Na střešní

ochoz jako na kostelní věž dokonce upevnili starý školní zvon, takže nás hlídka mohla varovat, kdyby se blížilo hejno vater, a v případě potřeby povolat na hradby další strážné.

Prosté místo, ale poslední dva roky jsem ho nazývala domovem.

„Tak už mi řekneš, co tě tak vyděsilo? Samozřejmě krom monster, co se nás každou noc snaží zabít,“ zajímala se Hild, když jsme obcházely nádvoří. V tuhle dobu tady nebylo moc lidí. Noční strážní už byli na místech a denní směna si šla lehnout.

„Hele, nemrtváky zvládnou,“ odpověděla jsem, ale vztek, který mnou lomcoval, mi ruce zatínal v pěst. „Nemůžu vystát Krvestráž, ale stejně pro ně dělám parádní představení. Včera jsem složila vatří děcko.“

Hild mě chytila za sevřenou pěst.

„Nesložila jsi žádné vatří děcko. Krvestráž tohle nejen dovolila, ona to zařídila. Jak bys mohla nedělat představení, když tě vězní na ostrově plným kamer?“ zeptala se Hild.

V očích mě zaštípaly slzy, kousla jsem se do rtu a vztek se proměnil v provinilost.

„Štve mě, že abychom přežili, musíme dělat, co chtějí. Že jsem musela zabít děcko, chápeš? Měla zrzavý vlasy, Hild. Měla Wynniny vlasy.“ Podívala jsem se na ni. Kvůli oholené hlavě vypadaly její hnědé oči ještě větší.

„Ne, neměla Wynniny vlasy. Ani tvoje. A nebylo to děcko, ta holka už ani nebyla živá. A může za to Krvestráž, jasný? Krvestráž a naše rádoby vláda z tý krvežíznivý pevniny, co tohle dopustila. Tak si nemysli, že je to tvá vina. Nepouštěj si Krvestráž do hlavy,“ promlouvala mi do duše Hild.

Polkla jsem knedlík v krku. Snažili jsme se přežít. Nebyla naše chyba, že jsme byli opuštěni a před kamerami bojovali pro pobavení milionů těch z pevniny. Pro pobavení rodin – lidí, jako jsme bývali já, táta a Wynn –, které seděly před televizí. Vařila se mi z toho krev.

„Když jsem byla malá, dívali jsme se na telenovely a reality show o randění. Co za zrůdy to ujíždí na sledování lidí, kteří při boji o život zabíjejí nemrtvé děcka?“ prskala jsem.

Hild se chystala odpovědět, ale klid časného večera rozbil zvuk zvonu.

K tomu, aby ten zvuk zazněl, byl jediný důvod – signál, že se za hradbami objevil problém. Hild na mě kývla a obě jsme vyrazily.

Přeběhly jsme nádvoří a zvon nepřestával bít. Dorazily jsme k nejbližšímu žebříku, který vedl nahoru na hradby. Příčky jsme braly po dvou. Polovina Tvrze už tam byla, ne že bych někoho znala lépe, než znám Hild. V Tvrzi se nikdo na nic neptal, protože většina z nás utíkala i před něčím dalším než jen vatrami. Před Krvestráží. Ne každý na ostrově se chtěl účastnit „zábavy“.

Hild se přitáhla nahoru a srovnala si kožené oblečení. I tady na zdi jsme si dávaly pozor, abychom měly zakryté ruce. K proměně stačilo jediné kousnutí.

„Ahoj, Griff“, zavolala Hild na podsaditého týpka s tmavými kudrnatými vlasy. Griff dorazil před pár měsíci, ale už dokázal, že je cenný ostrostřelec. „Netušíš, co se děje?“

„Nejspíš to bude souviset s tímhle,“ odpověděl a ukázal na pláň za hradbami.

Ve vysoké trávě, za vnější palisádou z naostřených kůlů potřísněných krví vater, stála obří dřevěná bedna. Zadívala jsem se na tmavnoucí nebe a všimla si siluety letadla, které mizelo z dohledu za korunami stromů.

„Zásilka pro influencery,“ pronesla Hild. „Proč by tady shazovali zásilku pro influencery? Znají naše pravidla.“

Za dva roky, co jsem v Tvrzi, se tohle ještě nestalo. Platí tu jen tři pravidla. Žádní influenceři, žádné kamery a žádné děti. Zaměstnanci Krvestráže byli příliš cenní na to, aby vůbec vkročili na ostrov. Takže všechny kamery museli rozmisťovat lidé, kteří už tu byli. Nikdo z nás kamery v Tvrzi nechtěl, takže je nikdo neinstaloval. Krvestráž nás nenutila, abychom je tu měli – ale nejspíš to byla jen otázka času. Prozatím to ale bylo jedno z mála míst na ostrově, kde ty zatracené věci nestrašily. Proto se tu mohl skvěle schovat někdo jako já. Než mi bylo šestnáct a pustili mě sem, strávila jsem dva roky v lesích kamerami doslova obklopená. Tam nebylo úniku.

„Možná je to omyl. Farmářská gilda nám bude zítra doplňovat zásoby, ne? Třeba do toho koukne někdo z nich. Necháme to tam,“ navrhla jsem.

Představa, že bych měla jít takhle pozdě večer tak daleko za bránu, byt' na dohled od Hild a Tvrze, mi naháněla hrůzu.

Hild si bednu prohlížela puškohledem. „To možná nepůjde. Podívej se.“

Podala mi ho a mně chvíli trvalo, než jsem obraz zaostřila. Zatímco jsme stály na hradbách, vynořily se z lesa tři dálkově řízené kamery a všechny se soustředily na zásilku. Kamery byly jako velké, černé oči bez života připevněné na kovových tyčích

místo nohou. Každá měla na boku známé označení: MAJETEK STANICE KRVESTRÁŽ.

Těžko říct, co je odpornější. Jestli kamery, nebo vatry. Objektivy v lese byly napevno uchycené na stromech. Byly jich tam tisíce, tohle si ale zjevně žádalo detailní záběr. Co v té bedně bylo? Bělidlo na zuby? Nezničitelný lak na nehty, který jsme měli otestovat? Většina influencerských nabídek obsahovala zkrášlovadla. Prosté přežití televizi nestačilo – asi pro ni nebylo dost hezké.

„Ty to nevidíš, co?“ tiše se po mé pravici ozvala Hild.

Rychle se stmívalo a vatry brzo vylezou ze svých doupat, ale označení na influencerské zásilce se ještě dalo přečíst. Když jsem byla malá, když jsem ještě měla rodinu, několik takových balíčků jsme vyzkoušeli. Vždycky na nich byla napsaná pravidla použití, jak často je nutné ukazovat výsledky na kameru a kde vyzvednout odměnu, kterou většinou tvořilo jídlo nebo léky.

Tady to ale bylo jiné. Zásilka měla na boku velkou samolepku. Byla skoro stejně velká jako samotná bedna. Tím, že jsem si nápis na ní dosud nepřečetla, jsem si možná něco nalhávala. Nebo se mě možná vlastní podvědomí snažilo chránit před tím, o čem jsem věděla, že se jednoho dne stane.

Na etiketě stálo: PRO POPRAVČÍ.

„Astrid,“ ozvala se Hild, když jsem nereagovala. „Ta zásilka je pro tebe.“

KAPITOLA DRUHÁ

Co uděláte, když kamera zachytí vaši nejhorší chvíli, okamžik, kdy už skoro nejste člověkem?

To jméno jsem neviděla a neslyšela už dlouho. Nebylo tajné, ale v Tvrzi mi tak nikdo neříkal. Alespoň ne po prvním dni, kdy rada rozhodla, že tu můžu žít. Všichni v Tvrzi měli důvod vyhýbat se kamerám. Můj důvod byla *Popravčí*.

Těsně po tom, co jsem si to jméno vysloužila, zasypaly náš dům influencerské zásilky. Bylo v nich všechno možné, od zásob léků po nejlepší jídlo. V jedné byly dokonce dopisy od fanoušků. První jsem zvládla dočíst do poloviny, pak jsem se pozvracela.

Násilí zjevně prodává.

Do krku mi začala stoupat ta samá kyselá žluč a já se ji snažila potlačit. Proč mě otravují zrovna teď, po letech klidu? Vzhledem k pokrytí stanice Krvestráž dobře věděli, kde celou dobu jsem, ale nebyla jsem jedinou „celebritou“ na ostrově. Kamery zachytily spoustu hrdinských činů, ať už náhodných, nebo záměrných. Tamti bavili masy po téměř dva roky, kdy mě Krvestráž nechávala na pokoji.

„Nemusíš tam chodit,“ pronesla Hild, když jsem sklonila puškohled.